



## Anna Kinberg Batra: Jultal 2016

**Talare**

Anna Kinberg Batra  
Partiledare, Moderaterna

**Datum**

19 december 2016

**Plats**

Skeppsholmen, Stockholm

Välkomna hit!

Nu spurtar Sverige innan julfriden ska lägga sig över landet. Först ska det förstås jobbas klart, lunchas med arbetskamraterna, glöggas med vännerna, ordnas skolavslutning, hinnas förbi släktingen som inte kan vara med i helgen, bakas, förberedas mat och handlas klappar, gärna även rimmas till dem, men sen så.

På julafton nu på lördag hoppas vi på lagom skönt vinterväder, god mat, att kunna slå på Kalle Anka på tv:n exakt 15.00 och sen umgås med familjen i lugn och ro. För många är det så, många hoppas på att det borde vara så, många andra gör något helt annat på lördag vare sig de vill eller inte. För det blir inte alltid som man tänkt sig, inte ens om man har det bra, har familj och har den samlad.

En jultatt för några år sedan vaknade vi av att en familjemedlem inte alls mådde bra och vi behövde åka till sjukhusets akutmottagning. Det var lite spöklikt på vägen dit, på vägar där det annars brukar röra sig. Även på sjukhuset var det lugnare än till vardags. Men självklart var det ju öppet. Det måste nämligen fungera, dygnet runt, året runt. Vi fick hjälp av rutinerade proffs som gjorde vad de behövde göra, och några timmar senare kunde hela familjen åka hem tillsammans, andas ut och fortsätta ta det lugnt med varandra.

När nästan hela Sverige tar ledigt i helgen är det fler än man tror som sliter för att Sverige ska vara det trygga, välorganiserade samhälle vi är. Ibland tar vi dem för givna. Sjuksköterskor och läkare på akuten, när sjukdom slår till eller olyckor inträffar. Ambulans och brandkår, som rycker ut när det otänkbara händer, för det gör det. Polis och socialtjänst, som möter människor i situationer långt, långt från det där familjemyset vi drömmer om. Gränspolis, kustbevakning och försvar, som dygnet runt, året runt, är redo att bevaka gränserna för det samhälle och det land vi kallar vårt.

Sverige ska fungera. Det kräver jobb, och många som är beredda att jobba, till och med i julhelgen. Det är alla ni som jobbar hårt i helgen som gör det möjligt för så många andra att kunna känna tryggheten och julfriden i ett av världens bästa samhällen att leva i. Tack!

Ibland tar vi för givet att Sverige är så bra som vi är. Vi ställer höga krav på att samhället ska fungera och blir bekymrade, med rätta, när det inte stämmer. När vi gör vårt, jobbar hårt, sköter oss, betalar skatt och bidrar efter allra bästa förmåga. När vi ställer oss i en kö när vi ser en för att få struktur på tillvaron och blir arga om någon går förbi den. Varför ska vi göra vårt om inte alla andra gör sitt?

Sjuksköterskan på akuten, som sliter, som ordnar barnomsorg på natten för att kunna jobba när andra fortfarande sover. Som känner stolthet i ett yrke som räddar liv. Han har rätt att kräva att samhället fungerar. Och han har rätt att bli förbannad när det inte funkar.

När det snöar så mycket att det blir stopp på vägarna och bussar och ambulanser står stilla – då är inte problemet om vägarna är en del av patriarkala strukturer (det finns dem som vill föra den debatten) utan att bussarna och ambulanserna står stilla i timmar utan att komma fram. Det ska de inte behöva göra. För då kan samhället inte fungera.

Att fler går till jobbet på morgnarna, eller nätterna, är det bästa sättet att säkra att tillräckligt med skatt kommer in till exempelvis akuten. Men om sjuksköterskan utbildar sig extra, eller tar ett extrapass, får han bara knappt 50 kronor för varje hundralapp som tillkommer. Det är inte rimligt.

Men det finns fler exempel på när det inte lönar sig tillräckligt att jobba. I dag kan olika bidrag staplas på varandra, och det är möjligt för en familj med tre barn att få nästan 28 000 kronor efter skatt i bidrag.

Det är inte heller rimligt. Summan av bidragen får aldrig bli så hög att det inte

lönar sig att jobba. För alla som kan jobba måste också göra det. Hellre på obekvämt tid eller på ett jobb som man kanske inte drömde om än inte alls. Det är alltid bättre att jobba än att inte göra det. Självklart har vi också rätt att ställa krav på att man söker jobb även om det ligger långt borta. Att flytta är bättre än att vara bidragsberoende, oavsett i vilken del av landet man bor eller i vilken del av landet det jobb man söker finns.

Det gäller alla, oavsett vem du är eller var du kommer ifrån. Självklart ska Sverige ställa krav på att den som vill ta hit anhöriga från andra länder också kan försörja sig. Men då måste vi också ställa krav på att försörjningen kommer av arbete. I dag kan man nå försörjningskravet genom A-kassa. Den behövs som ett viktigt stöd i omställning, för den som blivit av med jobbet och är på väg till ett nytt. Men det har aldrig varit meningen att den ska vara, eller bli, permanent försörjning. Bidrag ska inte kunna öppna vägen in i Sverige. Det vill jag ändra på.

Vi måste sluta dalta med den som tar sig rätten att leva på andra när man skulle kunna försörja sig, och bidra till andras och vårt gemensamma bästa, i stället.

Det är dags att sätta stopp för den kravlösa bidragspolitiken.

Det ska alltid löna sig att jobba jämfört med att gå på bidrag.

Den som går på bidrag ska alltid anstränga sig att få ett jobb eller utbilda sig.

Den som behöver hjälp att ställa om ska få det. Men ingen får ta sig rätten att leva på andra när man kan försörja sig själv.

Bidragstak, sänkt skatt och tydliga krav att skaffa jobb.

För i Sverige ska man göra rätt för sig. Det är bara då som Sverige kan fungera.

Ett fungerande samhälle har en trygghet som inte sviker. Och för det behövs poliser som kan göra sitt jobb. Dygnet runt, året runt.

Sverige har i dag områden där kriminella gäng bestämmer reglerna – inte vi. Vi

har områden i landet där man inte ringer polisen, för man vet att det inte är någon idé. I Malmö märks uppgivenheten till och med hos åklagaren, som konstaterar att polisen inte ens kan utreda mord ordentligt. Inte för att det saknas vittnen eller ledtrådar – utan för att det saknas poliser. Fler och fler märker av poliskrisen i vardagen. Och den syns i statistiken. Till exempel är det bara ett av åtta misshandelsfall som klaras upp. Det här är farligt. Inte bara för de enskilda utan för hela vårt samhälle. Sverige ska vara tryggt. Hela Sverige. Den tryggheten får inte svika, för då sviker Sverige.

Polisen som utsätter sig för livsfara för att upprätthålla ordning och trygghet i samhället, hon har rätt att få förutsättningar att göra sitt jobb. I dag riskerar hon i stället att mötas av stenkastning. Hon ser att timmarna hon jobbar är många men lönen är låg. Och hon märker att det kan ge mer i lönekuvertet att stanna inne på kontoret än att göra jobbet utanför.

Därför vill jag att poliserna blir fler, minst 2000 fler, och de ska kunna få 2000 mer i månaden. Tillräckligt många måste kunna bekämpa brott. Grovt kriminella måste stoppas – i fängelse.

Men det räcker inte med fler poliser eller mer pengar. Oavsett vilken polis jag har talat med under hösten har det varit tydligt att frustrationen i kåren är enorm. 2016 har varit ett år där ”poliskris” har blivit ett ord som inte ens är laddat eller dramatiskt längre utan liksom en del av vardagen. Så kan vi inte ha det.

Det är ett tufft arbete att få ordning på polisen. Det kräver resurser. Det kräver ledarskap på många nivåer. Polisens organisation är inte svaret på alla frågor. Men det är en viktig del i att lösa krisen.

Stefan Löfven är ansvarig för en regering, som måste ta sitt ansvar för att centrala samhällsfunktioner fungerar. Det duger inte att vara passiv åskådare. Regeringen måste inse att Rikspolischefen inte håller måttet. Han ingjuter inte förtroende i den egna organisationen, men inte heller hos allmänheten. Sverige behöver en polisedning som ser till att polisen kan göra sitt jobb. Som gör att du och jag kan känna oss trygga – var vi än bor i landet. Som tar tillbaka makten från kriminella gäng. Och som ser till att brott utreds och de skyldiga straffas.

Sveriges poliser behöver en nystart och bättre styrning. Därför behöver Sverige en ny rikspolischef.

Det oväntade händer, det kommer det göra i morgon igen, i smått och i stort. Nån går hemifrån utan nycklar. Nån blir plötsligt sjuk. Nåns beslut får oväntade, eller oönskade, konsekvenser. Nån med makt över många missbrukar den, och sätter en ny del av världen i brand. Nån skriver ett nytt kapitel i historien.

Det var vinter i Vilnius när ett tjugotal sovjetiska stridsvagnar rullade mot tv-tornet. Fler än tusen personer hade samlats där – och över resten av Vilnius – för att göra uppror mot det förtryckande Sovjet. Soldaterna öppnade eld. 15 personer dog. Samtidigt sattes speciella polistrupper in mot dem som sökte frihet i grannlandets huvudstad Riga. Drömmen om frihet hade krossats.

Det här var i januari 1991. Men innan året var slut hade Sovjetunionen fallit samman och upplöstes helt på nyårsafton 1991, för snart exakt 25 år sedan.

Det var inte särskilt många som förutsåg att Sovjetunionen skulle falla samman och att hela kommunistblocket skulle öppnas upp. Man kan tycka att man redan då borde ha lärt sig att världen, den förändras – alltid. Det som många säger inte kan hända – det kan det visst.

I efterhand framstår det mesta som självklart, logiskt och givet – både det som gick bra och det som inte gjorde det. Men när man är mitt uppe i ett skeende är det snarare tvärtom: det mesta är rörligt och svårförklarligt.

I början av året hette det att britterna inte kunde rösta för att lämna EU. Det kunde de visst. Donald Trump skulle inte kunna bli USA:s president, men nu är det han som blir det.

Före elfte september-attackerna var det få som såg det stora hotet från den internationella terrorismen. Sedan dess har namnen som förknippas med terrordåd blivit många. Charlie Hebdo. Bataclan. Kulturhuset Kruttönnen. Flygplatserna Zaventem och Atatürk. Promenade des Anglais. För att bara

nämna några.

Och kommer ni ihåg förra hösten? När människor vandrade över Öresundsbron och en del tvingades sova ute för att mottagningen inte fungerade. På kort tid fick Sverige över 160 000 nya asylsökande. Det var en situation vi inte sett tidigare, vare sig i Sverige eller Europa.

Det här är några händelser från 2015 och 2016. Så vad ska man dra för slutsatser inför 2017?

Jag tror att vi är många som upplever just nu att både Sverige och världen förändras, på ett mycket genomgripande sätt. I den här förändringen finns en stor osäkerhet, både i det stora och i det lilla. Hur ska det gå för barnen i skolan, får de verkligen tillräckligt med kunskaper? Kommer det att finnas något jobb åt dem när de blir stora? Kommer de ha någonstans att bo? Och har de råd? Kommer polisen om jag råkar ut för ett brott? Vad betyder det egentligen att Putin flyttar robotar över Östersjön? Ska kriget i Syrien och plågandet av befolkningen i Aleppo aldrig ta slut? Det är frågor som är rimliga och viktiga att ställa.

Det här är frågor som kräver svar. Det är det vi moderater ger.

Det är därför vi har en plan för ett starkare Sverige. Den handlar inte om hur Sverige var eller borde ha varit förut. Den handlar om hur Sverige ska kunna ge trygghet för människor när både omvärlden om omgivningarna är otrygga. Den handlar om hur Sverige ska kunna ge frihet för människor att växa. Den handlar om vad som krävs för att Sverige ska kunna vara ett av världens starkaste samhällen i en tid när världen hela tiden förändras, och som därför ställer nya och svåra krav på oss.

Det här är vår grund för nästa regering. Den vill jag leda.

Jag fick frågan häromdagen hur mycket omprövning som krävs. Om allting hela tiden ska göras om och tänkas nytt, vad är då kvar?

Moderaterna är inte ett parti som består av en samling enstaka politiska förslag

som läggs ihop till ett program, för vår egen skull eller för att vi tyckt så förut. Vi är ett parti med starka och trygga värderingar. Några av dessa värden är att man ska göra rätt för sig. Att det ska löna sig att jobba, inte leva på andra om man kan försörja sig själv. Att enskilda människor ska ha frihet och möjligheter att växa, bland annat genom en skola som ger kunskaper för livet och inte sviker någon. Att frihet och ansvar hör ihop. Vi tycker inte att det är sexigt att betala skatt, men vi tycker att det är viktigt. Den som smiter från skatten, sviker Sverige.

Men Sverige och världen förändras och ställer nya krav. Därför ska Moderaterna alltid våga utmana inte bara andra, utan även oss själva och förslag som vi själva har genomfört.

Så var det när vi för länge sedan började ifrågasätta vår jobbpolitik. Det var inte fel att sänka skatten – tvärtom. Men vi behövde se till att det gjordes mest för dem som behövde det bäst, och så att jobben växte fram, bättre än förut.

När omvärlden ställer helt nya krav på vår säkerhet, då måste försvaret stärkas. Moderaterna drev fram den viktiga höjning av Sveriges försvarsförmåga som görs nu. Det krävde att vi omprövade vår politik, så det gjorde vi. Och det kommer krävas ännu mer framöver.

Den här grundläggande inställningen måste vi orka ha med oss när vi blickar framåt. För det går aldrig att säga att den förnyelse vi gjorde förut var så bra att det aldrig kommer krävas någon ny.

För ska man leda ett land år 2017 eller 2018 kan planen inte se ut på samma sätt som 1976. Eller 1991. Eller 2006. Eller ens 2014. Samhället ser nämligen inte ut som det gjorde då. Att göra som man alltid har gjort är inte ledarskap. Att försöka anpassa verkligheten efter kartan brukar inte fungera så bra det heller. Nej, den som vill leda Sverige framåt måste utgå från verkligheten som den faktiskt ser ut. Den som vill leda Sverige framåt måste ha en plan för ett starkare Sverige. Och den som vill ha en plan som gör skillnad på riktigt måste vara beredd att ompröva det som inte funkar.

För det ska Sverige göra, och alltid kunna göra.

En viktig sak som inte har fungerat är migrationspolitiken. Sverige har avvikit för mycket från andra länder och det har länge tagit alldeles för lång tid för dem som kommit hit att ta sig in i det svenska samhället och till jobb. Här hade vi tidigare behövt göra mycket mer – såväl när det gäller migration som integration. Dessa går hand i hand.

I förhållande till vår storlek har Sverige på kort tid tagit emot fler människor från andra länder än något annat jämförbart land. Samtidigt har utrikes födda svårare att få jobb och fastnar i bidragsberoende. Då måste vi lösa det, och inte tro att det löser sig av sig självt.

Ett anständigt samhälle ska hjälpa människor på flykt. Men Sverige kan inte hjälpa alla. Därför omprövade jag Moderaternas politik. Vi kommer behöva ha en stram migrationspolitik under många år framöver.

Så tycker jag. Under hela hösten har jag frågat Stefan Löfven vad han tycker. Ska tillfälliga uppehållstillstånd och skärpta krav för anhöriga fortsätta gälla efter den tillfälliga lag som gäller nu? Men jag har fortfarande inte fått något svar.

Sverige behöver en långsiktigt hållbar migrationspolitik. Och integrationen måste bli bättre.

För Sverige måste fungera.

Sverige är på väg åt fel håll. Då behövs förändring. Då räcker det inte att som politiker säga: jag hör. Den som vill leda framåt måste också säga: jag gör.

Det vill jag göra. Men det kan också fler göra. Häromveckan besökte jag Beshir Osman, eldsjäl och bland mycket annat moderat fritidspolitiker i Tensta. Välkommen hit!

Beshir berättade om flera initiativ han arbetar med för att få unga att tro på framtiden och bryta utanförskapet. Utanförskap är inget som drabbar ”någon annan”. Det är ett problem som påverkar och angår oss alla. Otrygghet påverkar alla. Men där andra ger upp eller ser problem ser du möjligheter. Du och många



andra eldsjälur gör Sverige till ett bättre land, och skapar möjligheter för fler. Människor som gör saker och tar tag i problem gör skillnad. Tack!

För det behövs. Tensta är ett av de 15 områden i Sverige som polisen definierat som särskilt utsatta. Efter en dödsskjutning i Tensta i juni väcktes ett engagemang för att stoppa det dödliga våldet. Beshir och några till frågade Tenstaborna: Vad tycker du behöver göras för att stoppa det dödliga våldet? Svaren var tydliga. Mer jobb. Bättre integration. Skola och utbildning. Mer polisnärvaro. Polispatrullering på nätterna. Dialog mellan ungdomar och vuxna. Och: Tydliga krav på nykomlingar.

Inget revolutionerande. Utan sådant vi har rätt att begära av ett fungerande samhälle. Och det ska Sverige vara överallt.

I Bergsjön i Göteborg fick jag vara med på Mammaforum, där kvinnor som just har fått barn träffas och delar erfarenheter. Det är precis som vilken mammagrupp som helst. Men just den här mammagruppen är för många av deltagarna den enda kontakten med det svenska samhället. Alla jag mötte där ville så snabbt som möjligt lära sig svenska, göra rätt för sig, få ett jobb och kunna stå på egna ben. Redan under småbarnstiden.

Alla ville bli en del av det svenska samhället. Men alla kunde inte. En av dem hade varit i Sverige i sex år, men eftersom hon varit föräldraledig hade hon inte kunnat gå sfi. En annan hade varit fyra år i Sverige, men kände sig isolerad när hon nu fått barn.

Föräldraförsäkringen är en av de saker jag är stolt och glad över som svensk. Den är unik i jämförelse med andra länder. Den har gjort det möjligt för både pappor och mammor att kombinera arbetsliv och familj.

Men för kvinnorna i Bergsjön fungerar inte föräldraförsäkringen som frigörelse, tvärtom. Plötsligt stängs dörren till undervisningen i svenska. Vägen till det svenska samhället blir längre och inte kortare. Så borde det inte få vara. Det som infördes för att frigöra kvinnor stänger nu ute alltför många.

Det här är ett exempel på hur Sverige under lång tid har misslyckats med

integrationen. Snart riskerar motsvarande en miljon människor vara fast i bidragsberoende och utanförskap. Det har inte saknats vilja att hjälpa – tvärtom. Men det har under lång tid funnits systemfel som inte hjälper utan stjälper. Det skadar inte bara möjligheterna för kvinnorna i Bergsjön, utan för hela samhället.

Integration är mer än ett jobb. Men utan jobb är integration inte möjlig. Sverige har misslyckats med integrationspolitiken, under lång tid. Nu är det hög tid att vi visar att vi har lärt oss läxan.

Det har uppenbarligen inte regeringen.

När motsvarande en miljon människor lever av bidrag i stället för arbete är regeringens svar ett löfte om 5 000 så kallade ”moderna beredskapsjobb”, där man bland annat får kopiera handlingar på Fortifikationsverket.

Om det ens blir 5000. Vi vet ju hur det brukar bli med regeringens löften.

Regeringen lovade 20 000 extratjänster. Det blev drygt 1500.

Regeringen lovade 32 000 traineejobb. Det blev 245.

Det är som en dålig version av den där barnsagan om Mäster Skräddare. Statsministern lovar en kostym. Men det blir till slut inte ens en tummetott.

En sådan politik har Sverige inte råd med.

Vi måste bryta utanförskapet. Men nu i helgen meddelade arbetsmarknadens parter att de, än en gång, misslyckats med att komma överens om hur fler ska kunna få sitt första jobb i Sverige. Men det är där, med det första jobbet, det börjar. Här krävs reformer.

Och det är alliansen som kan och måste visa vad vi behöver i stället.

Det är i våra fyra partier politiken för att bryta utanförskapet utvecklas. Det är vi som för den debatten framåt och kommer med konkreta förslag. Det arbetet har bara börjat. Alla fyra allianspartier har ägnat stor kraft de senaste åren åt att utveckla politiken för jobb och integration. Det behövs och behöver fortsätta,

även gemensamt. Integrationen är Sveriges stora utmaning, som det är farligt att blunda för eller försöka förminska. Det gör andra, men inte vi. Tvärtom är det i våra partiers värderingar om att jobb alltid måste löna sig, att Sverige behöver fler enkla jobb och att det måste bli lättare att få sitt första jobb som grunden finns för de reformer Sverige behöver för att bryta utanförskapet.

För utanförskapet måste brytas. Integrationen måste bli bättre. Det är avgörande för att Sverige ska fungera.

I övermorgon inträffar det så kallade Vintersolståndet. Det är årets mörkaste dag, sen vänder det uppåt.

Lika självklart är det inte i politiken. Framtiden är varken ljus eller given – den blir vad vi gör den till.

Sverige prövas och kommer prövas under lång tid framöver.

När Sverige har 130 områden där inte ens hälften av de vuxna går till jobbet – då fungerar inte Sverige.

När människor skjuts ner på öppen gata – då fungerar inte Sverige.

När storföretag varslar anställda för att konkurrensen blir för hård men det är för svårt och dyrt att skapa de nya jobben här – då fungerar inte Sverige.

Det vill jag ändra på. Jag vill leda den förändring som Sverige behöver.

Jag vill att Sverige ska vara starkt och hålla ihop, och ha en trygghet som inte sviker någon.

Jag vill att Sverige inte ska vara landet lagom när det gäller skolan, utan ha en skola som kan vara bäst.

Jag vill att Sverige ska vara ett land där frågan inte är vilka huvudkontor som ska bli kvar utan hur många nya som ska växa fram.

Jag är helt övertygad om att det går att ta sig dit.

Men då måste Sverige fungera. Inte för några, inte för många – utan för alla. För Sverige kan mer.

Tack, och god jul!

**Taggar**

2010-tal, 2016, Jultal, Kvinna, Moderaterna, Politiska tal

**URI**

<https://www.svenskatal.se/tale/anna-kinberg-batra-jultal-2016>